

Pierre Goursat:

un fundador humil

NO VA OCUPAR EL CENTRE DE L'ESCENARI. PERÒ, VA SER UNA DE LES PRINCIPALS FIGURES ESPIRITUALS DELS NOSTRES TEMPS. AQUEST TEXT VA SER PUBLICAT EN EL MOMENT DE LA MORT DE PIERRE GOURSAT, EL 1991.

Pierre Goursat, fundador de la Comunitat de l'Emmanuel, va morir en un dilluns sant, dia de l'Anunciació. El seu funeral es va celebrar el dimecres sant a l'Església de La Trinitat sota la presidència del cardenal Lustiger, en presència de l'arquebisbe Vingt-Trois, l'arquebisbe Cordes (del Consell Pontifici per als Laics), el bisbe Monléon qui va fer l'homilia, quaranta sacerdots i 1200 fidels. Al dia següent va ser enterrat en Paray-le-Monial, ciutat el Cor de Crist a la qual estava tan aferrat. És una gran figura amagada de l'Església de França que entra en l'eternitat.

Pierre Goursat, qui va néixer el 15 d'agost de 1914, no va esperar a 1972 i a l'efusió de l'Esperit rebuda juntament amb Martine Laffitte (Catta) per entrar de ple en la vida cristiana.

Laics al servei de l'Església

Certament, la fundació de l'Emmanuel que va créixer inesperadament com un regal del cel correspon a una nova etapa del seu viatge apostòlic. Però també va ser el reconeixement del que havia passat abans i que comença a l'edat de dinou anys en el moment de la seva conversió. Pierre llavors es troba al sanatori on es tracta la tubercu-

losi. Allà va prendre la decisió: es consagrarà en el celibat a l'adoració eucarística. No té pas la vocació d'ésser sacerdot. Serà com a laic com ell es posarà al servei de l'Església.

Per a ell, l'existència mai serà fàcil. Haurà de lluitar contra la malaltia. La seva tuberculosi, va ser guarida a Lourdes d'una vegada per totes. Però altres proves de salut no deixaran de fer-lo patir. Ell aprendrà la compassió en aquesta escola, que prolonga la de la contemplació. I això implicarà una constant preocupació per a tots els problemes físic, morals i espirituals. Tornarà sovint a Lourdes. La seva confiança filial en la Mare de Déu era en ell quelcom natural, el 1940, va ser el primer membre francès de la Legió de Maria, aquest gran moviment nascut a Irlanda. També sorgeix en ell una obsessió per l'apostolat que és certament conseqüència de ser fill espiritual del Cardenal Suhard. Una vegada, a les escales de la basílica del Sagrat Cor a París, durant la guerra, l'arquebisbe va fer partícip al futur fundador de l'Emmanuel de la seva preocupació per totes les persones que viuen lluny de Déu. Ell, qui és un parisenc, molt aferrat a la capital, comparteix aquest desig d'anar a portar l'Evangeli als qui estan més lluny. Durant les seves últimes setmanes, no es cansava de llegir l'última encíclica de Joan Pau II Redemptoris missio on va trobar formulat tot el projecte missioner de l'Església.

Pierre Goursat als 14 anys d'edat.

Durant molt de temps, es va fer evangelitzador del món de les arts. Havia nascut en una família d'artistes i la seva cultura era considerable. Va ser secretari general de l'Oficina de Cinema Catòlic. En aquesta ocupació, va conèixer un munt de gent amb la qual teixeix, gràcies als seus dons d'acollida i d'amistat, múltiples relacions. Entre les personalitats amb les que es relaciona, es pot citar l'exemple de Maurice Clavel. Pierre Goursat intervinrà quan Clavel passa per una crisi íntima i decisiva on trobarà a Déu. Ell li va presentar al Pare Caffarel.

A Paray-le-Monial, el 6 d'octubre de 1986, el Papa Joan Pau II saluda a Pierre Goursat, fundador de la Comunitat de l'Emmanuel.

Consumit per l'Amor

A partir de 1972, comença una nova aventura que el sorprendrà totalment. Té grans dificultats d'acceptar-se com el fundador, i el primer cap d'una comunitat pròspera. Marthe Robin, a qui li va confiar la seva preocupació el va consolar. Ha estat la Providència la que ha volgut això. D'altra banda, continua actuant com ens té acostumats en el seu esperit d'humilitat i confiança, d'acord amb els consells de Santa Teresa de l'Infant Jesús, amb una total pobresa

de mitjans. Com "un pobre home com ell," hauria pogut fer tot allò! Aquesta és l'evidència que un altre estava allà, portant-ho tot. El bisbe Monleón, company dels inicis de l'Emmanuel, va insistir amb un gran èmfasi en l'abnegació que ell perseguia, i també en la vanitat del desig de fer-se valer. No estava pas mancat d'humor, aquest és el testimoni dels seus familiars. Amb la seva senzillesa directa, posava les coses al seu lloc. Entre les seves intuïcions, destaca especialment la de Paray-le-Monial, que formarà part de l'itinerari de la comunitat.

Després de passar per Vézelay, el 1974, es produeix l'arribada a Paray el 1975. Durant el tercer centenari de les aparicions a Santa Margarida Maria. L'esdeveniment va passar pràcticament desapercebut. Però per a l'Emmanuel, seria decisiu. La comunitat trobaria allà el seu arrelament místic, que dona suport a la seva triple vocació de l'adoració, de la compassió i de l'evangelització. A partir de llavors, Pierre Goursat hi serà tots els estius, tenint la seva habitació al costat de la Capella de les Aparicions. Molts el recordaran, amb la seva bicicleta a prop de la Basílica. Va morir com havia viscut. « Pierre s'ha consumit davant el Santíssim Sagrament », va dir el bisbe Monleón. Durant llargues hores en la nit, acostumava a romandre en adoració a la petita capella de "la péniche" a Neuilly. La seva última nit, després de rebre l'Eucaristia, va demanar que el deixessin tot sol amb el seu Senyor, preparant així la reunió definitiva. La seva influència espiritual es va reflectir durant la preciosa cerimònia del seu funeral a La Trinitat (districte IXè de París). Ara és un dels nostres intercessors.

Gérard Leclerc
França catòlica
(5 d'abril de 1991)

Cardenal Lustiger: «Al centre de la diana»

que no corresponia al que la majoria dels catòlics a França estaven disposats a viure o a rebre.

No obstant això, aquesta innovació s'ha estès perquè corresponia al desig secret d'un cert nombre de gent que busquen Crist sense saber-ho, o que després d'haver-lo abandonat l'estaven redescobrint. A finals del 1968, el fervor de la fe va reunir joves d'arreu, al mateix temps per lloar Déu, donar-li gràcies, compartir l'alegria de la presència del Crist com per predicar audaçment, "evangelitzar"

"Ara fa 25 anys, fins i tot quan estava naixent l'Emmanuel, la idea d'un apostolat directe, explícit, era una raresa, una novetat estranya,

en paraules de l'Escriptura.

Avui m'agradaria dir que la dinàmica que anima l'Emmanuel, aquesta experiència de l'oració, l'alegria de la fe, el do de la seva vida a Déu en la condició que és pròpia de cadascú, l'anhel ardent de compartir l'amor de Crist, aquest impuls ja no és una estranya novetat, és una necessitat! Una necessitat que s'imposa a tots els que vulguin i escullin ser cristians. Així, vosaltres sou providencialment "el centre de la diana."

En l'espai d'un quart de segle, l'aspecte habitual de la cultura cristiana -la tradició social, l'existència de ritus coneguts- es va ensorrar. Aquests costums catòlics que van marcar una gran quantitat de gent, eren part de la seva cultura. Però aquest conformisme s'ha invertit. Abans impulsava a la pràctica

religiosa; Avui, en la majoria dels casos, ens porta a l'abandó. El cristià d'avui doncs, es veu forçat -sense estar preparat realment- a esdevenir un missioner, un evangelitzador.

Per què "forçat"? Perquè si no és un missioner, es perd a sí mateix i es va esvaïent en la sorra. Fa 25 anys, estàveu en les perifèries, ara esteu en el cor. El Senyor us ha reunit i us ha donat aquesta gràcia de conèixer-lo, d'estimar-lo, de servir als vostres germans, de descobrir el goig de l'oració, el perdó. Si seguiu a Crist i si l'anuncieu, és perquè heu estat cridats pel Pare i l'Esperit. I aquesta vocació, aquesta crida a la santedat, és de fet, pròpia de cada batejat laic, sacerdot o consagrat..."

Extractes de la declaració del cardenal Lustiger, dissabte 9 d'octubre de 2003, a la parròquia de Sant-Nicolas-des-Champs (Trobada amb l'Emmanuel de París).